DM 23/12/2006

Van de kerststal en de kebab

Pat Donnez

schrijft een min of meer waargebeurd kerstverhaal

De verzamelde handelaren van het plein waar ik woon, zijn in alle staten. Dagenlang zijn ze in de weer geweest met de opbouw van een kerststal. De voorzitter, een veelbelovend architect, had het ontwerp op een bierviltje in café Het Pleintje bij elkaar gekrasseld. Het moest een bescheiden statement worden. Een lichtbaken in deze verwarrende tijden. Dat vonden zijn collega's een vondst.

Maar toen ze twee weken geleden aan het werk togen, bleek op hun werkdrift en enthousiasme geen maat te staan. Er gingen zich meer en meer handelaren mee bemoeien. De een had nog maar net een containertje planken van tropisch hout laten afleveren, of daar stond de ander klaar met thermische dakpannen en een zinken afvoerbuis. Een verontruste bewoner vroeg zich af waarom de buurt niet wist dat hier het nieuwe stadhuis werd gebouwd.

De plechtige opening sloeg iedereen met verstomming. De voorzitter eerst. We zagen een kerststal die qua omvang en exposure met gemak de Zuid-Franse villa van Leo Delcroix naar huis speelde. En dit was niet de vrucht van zwartwerkende postbodes, maar van belangeloos labeurende mensen van goede wil. Zelfs de meest cynische onder ons moest toegeven dat vrijwilligerswerk en goed bestuur de verzuring op afstand kunnen houden.

> Kijkend naar dat gat in de kerststal hoorde ik iemand zeggen: 'Misschien zijn het wel die van de kebab'

De voorzitter liet de glühwein rondgaan en klonk op zijn min of meer uit de hand gelopen ideetje en de goede afloop. De plaatselijke kunstenaar bedankte de leverancier van het gips dat hem in staat stelde om een beeldengroep te maken die de betreurde Rik Poot groen van nijd zou hebben doen uitslaan. Iedereen ging tevreden naar huis.

Maar sinds gisteren zijn we dus een illusie armer. Jozef, Maria, de Drie Koningen, de os en de ezel staren naar een leeg gat. Het kindje Jezus is verdwenen. Mijn overbuurvrouw was de eerste die het in de gaten had. Ze belde het nieuwtje rond en even later stond een twintigtal bewoners in de kille ochtendnevel naar dat lege gat te kijken. Niemand zei een woord.

Een stilte die in schril contrast stond met het weekend daarvoor. Toen werd op de Grote Markt de kerstmarkt gehouden. Alleen al de aanblik van de monsterfile voor het jeneverkot, gesmoord in braadworstlucht, deed je verlangend uitkijken naar een leefbaar alternatief. Een dagje Guantánamo Bay bijvoorbeeld, op de tonen van *Jingle Bells*.

Een standhouder had zijn kraampje in plastic hulst van Blokker gedrapeerd, voor 2,50 euro per lopende meter. De slierten namaaksneeuw die tussen het groen kleefden, stelden je geloof in de mensheid in één klap op de proef. Maar dat was nog klein bier vergeleken bij de concurrentie. Een bruggepensioneerde man aan de overkant probeerde passerende 'vrouwtjes' 'celebrators' aan te smeren. Minivibrators in de vorm van een viriele kerstman. Als je als vrouwtje de puntmuts kon weerstaan, zo oreerde de verkoper, kon je net zo goed in een koelkast kruipen. Hij beloofde ook nog dat je tijdens het hoogtepunt de kerstman kon laten zingen.

Net op dat moment hoorden we op de achtergrond een koor *Stille nacht, heilige nacht* aanheffen. Vijftien medioren zongen simultaan uit de maat, terwijl een van hun opgetrommelde pubers hen samplede met een zware dancedreun. We waren, aldus een flyer, getuige van een multimediaal experiment. Ik had veeleer de indruk dat we midden in de finale van *Beauty & de nerd* waren beland. De kerstmarkt. Een remedie voor wie de pretentie heeft de ongelukkigste mens in de stad te zijn.

Mijn gedachten stonden daar dus in de koude stilte naar dat gat in de kerststal te kijken, tot ik ineens iemand achter mij hoorde zeggen: "Misschien zijn het wel die van de kebab." Het was mijn overbuurvrouw. Het gezelschap mompelde, maar de voorzitter sneed ons de pas af. "Die van de kebab zijn moslims. En welke moslim zou er iets met een kindje Jezus kunnen doen?" Verkopen op eBay, dacht ik nog, maar ik beet op mijn tong. Er was nu weer een stilte.

De nevel sloop langs de gevels van de huizen die ons leken te omarmen. Het was daar eigenlijk zo slecht nog niet, rondom die protserige villastal, maar met buren die zich voor de duur van een diefstal tegen elkaar aanschurkten. Toen de besluiteloosheid de overhand leek te halen, zei de kunstenaar: "Laten we het zo houden. Dat lege gat is functioneel. Bekijk het als een soort van oerleegte." "Ja, ja," zei de overbuurvrouw, "die van de kebab zullen eens goed lachen."

Pat Donnez presenteert onder meer *Titaantjes* op Radio 1.